D·N
13/5 1951

Den fria världens organisation

Varför har det lyckats att i stor utsträckning alliera världens fria stater till försvar mot den sovjetiska aggressionen efter kriget, medan det före kriget var omöjligt att nå en sammanslutning till avvärjande av den nazistiska erövringspolitiken? Frågan har ofta ställts, och ibland har man varit benägen att besvara den med påståendet att avskyn för kommunismen är mera allmän och bestämd än motviljan mot nazismen. Något ligger sannolikt i denna tanke. Det dröjde länge, i själva verket ända till ockupationen av Tjeckoslovakien några månader före krigsutbrottet, innan det för alla reflekterande människor stod klart att Hitler inte siktade bara till en förening av alla tyskar, utan till hegemoni över Europa och världen. I fråga om kommunismen inställde sig motsvarande insikt efter kriget på ett förhållandevis tidigt stadium; även de som lyckades få sitt förnuft och sitt samvete att godta anneklionen av Baltikum och den reella erövringen av Polen och större delen av Balkan blev väckta dels genom den skändliga politiken i Ungern och Osttyskland och dels och framför allt genom rovet av Tjeckoslovakien för tre år sedan. Endast kommunisterna, medlöparna och de s. k. fredsvänner som tror att man får fred genom att tro på freden i stället för att arbeta för den har efter dessa händelser kunnat stå principiellt fientliga till försöken att genom samverkan trygga i första hand freden och i andra hand friheten.

Men andra faktorer har spelat in. Historien har på denna punkt för många varit en läromästare; erfarenheterna från splittringen åd före 1939 har lett till ökad förståelse för sammanhållningens värde inför det nya hotet. Nu föreligger inte, som under det förra skedet, en känsla av hot på två fronter och en osäkerhet om vilken front som försvaret främst skall gälla — för tolv år sedan framstod med all rätt både nazismen och kommunismen som faror för statsmännen i västern, och härav följde en tveksamhet som länge förlamade handlandet. Och kanske framför allt: västern har fått en samlingspunkt, ett kraftcentrum, som den tidigare saknade. Utan Amerika skulle vi stå lika vilsna i dagens läge som under nazismens glanstid, om över huvud i detta fall någon frihet funnes kvar i Europa.

Säkert är att organisationen av den fria världen gått snabbare och i stort sett lett till mera konkreta resultat än man kunde tänka sig då de första stegen togs till samverkan i stor stil. För fyra år sedan framlades Marshallplanen med dess rent ekonomiska program, för tre år sedan började på allvar debatten om vad som senare blev Atlantpakten. Nu närmar sig säkerhetssystemet rent politiskt sett sin fulländning. Atlantpakten omfattar alla Europas demokratier utom Schweiz och Sverige, som vill stå utanför, samt Grekland och Turkiet, som i realiteten kan betraktas som deltagare och som i varje fall är försvarade om de stora västmakternas skydd. Den panamerikanska pakten bjuder en liknande trygghet åt Sydamerika; typiskt är att motståndet mot dess ytterligare effektivisering kommit från Nya världens enda moderna diktatur, Argentina. En Stilla havs-pakt mellan USA, Japan, Australien, Nya Zealand och Filippinerna avtecknar sig i den yttersta östern. Genom försvaret av Sydkorea har USA visat sin vilja att även på punkter där paktsystemet inte är tillämpligt inskrida till försvar för de angripna. Upprustningen i demokratierna och den militära koordinationen har i skydd av stormbonnen medfört ett stärkande av försvaret, så betydande att man till och med räknar med möjligheten inom en nära framtid att kunna tillbakaskjuta alla angrepp utan att anlita det stjärnförlyst starkaste av alla stridsmedel.

Inom de stater som analutit sig till säkerhetssystemet har deltas värde kommit att framstå allt klarare. Den saken bör understrykas inför en svensk debatt, som i stor omfattning sökt försvara den egna isolationismen genom att antyda att den i verkligheten skulle vara starkt utbredd även på andra håll. I Norge är enigheten, naturligtvis bortsett från kommunismen, praktiskt taget total; i Danmark förefinnes kritiken blott av den grupp av radikaler som står skeptisk till själva försvarstanken; i Frankrike, som ofta brukar åberopas av våra neutralister, är — såsom en intressant uppsats i tidskriften Utrikespolitik nyss klarlagt — oppositionen mot Atlantpakten obetydlig och utan politiskt inflytande. I Sverige späddes den officiella linjens anhängare först att någon pakt inte skulle komma till stånd och sedan att den skulle bli omstridd och ineffektiv — de har alltigenom spätt fel, vilseledda av sin iver att presentera den egna ståndpunkten så smakligt som möjligt.

Nu har insikten att demokratiernas samverkan är ett skydd för deras existens och att även vi drar nytta av denna samverkan brutit igenom. Ingen demokrat lär förneka detta — försvaret för isolationismen går i dessa dagar ut på, inte att samverkan är olämplig eller världslös, utan att vi kan profitera av de andras samverkan, men själva inte behöver vara med. Svagheten i denna nya motivering skall belysas i följande artiklar.

Upplysning och hemlighetsmakeri

Fredagens radiodebatt om psykologiskt försvar, koncentrationslägret kring det avgivna förslaget om en statlig upplysningscentral vid krig eller krigsfara, lämnade på en konkret punkt en intressant belysning av de mörkläggningstendenser som redan nu är uppenbara och som förslaget i maskerad form avser att främja. TT:s chef, överste Sundell, meddelade nämligen att radion vid krig eller krigsfara skall övertas av staten; i en sedermera utsänd kommuniké har hr Sundell i någon mån berktigat sig själv, men kvar står det väsentliga, att enligt ett kungligt brev i detta läge "Radiotjänst ställer hela sin programverksamhet till Kungl. Maj:ts förfogande". Det bör observeras att detta sensationella kungliga brev är hemligstämplat och att dess innehåll blott genom en indiskretion av hr Sundell blivit känt för allmänheten. Innebörden härav är att ett ytterligt viktigt faktum principiellt mörklagts och att utredningen om psykologiskt försvar därför på vissa punkter kommit att hänga i luften. Och detta sker samtidigt som utredningen förklarar att motståndsviljan hos folket förutsätter "upplysning om vad en var har att vänta sig av ett krig och dess följder och vad som händer före och efter kriget".

I själva sakfrågan är det svårt att förstå varför radion skall överföras till regeringen. Så skedde inte under förra kriget. Att regeringen inte behöver befara att Radiotjänst skall medella uppgifter av militärt hemlig natur och dylikt är uppenbart. Tanken är helt enkelt att totalt göra radion till organ för statsstyrelsen.

Polemiken mellan Niukkanen och Tanner,

vinterkrigets försvarsminister och utrikesminister, har inget större intresse från svensk synpunkt. Väinö Tanner kan kritiseras för åtskilligt — inte minst på utrikesområdet —, men att beskylla honom för överdriven beundran för den Güntherska politiken förefaller högst obefogat. Hans egna memoarer vittnar om en helt annan sinnesförfattning. Han var emellertid tvungen att ta hänsyn till de hårda realiteterna i vinterkrigets slutskede — i det avseendet skilde han sig från statsrådskollegan Niukkanen, som enbart upprädde som karelare och inbiten partitaktiker, av alla tecken att döma totalt oförmögen att bedöma utrikespolitiska frågor. Hans stickord mot Sverige behöver inte längre fästa sig vid. Sverige sökte ingalunda tränga undan någon annan stat från "medlar"-rollen, var tvärtom angeläget att betona att den bliggsamt fattade sin uppgift som ett slags postkontor. Men det kunde ju inte hjälpas: ryssarna vägrade att låta Hitler-Tyskland figurera som Finlands beskyddare. Endast en man som Niukkanen har undgått att förstå sammanhanget. Inte heller Förenta staterna kunde vid denna tidpunkt mobiliseras för Finlands räkning.

PRESSGRANNAR

Den särpräglade oro som krigsoch efterkrigstiden framkallat på arbetsmarknaden har avsatt mycket ringa spår i vårt land, skriver tidskriften Fackföreningsrörelsen:

Bortsett från metallstrejkens undantag har de regulära konfliktterna varit obetydliga. Även den väldiga avtalsrörelsen kring senaste årsskiftet har klarats av utan större produktionsstörningar. Däremot har irregulära konflikter inte kunnat helt undvikas. De utgör utan undantag exempel på hur omistlig ordning, reda och konsekvens i handlandet är för facklig planmässighet, prestige och slagkraft. De båda senaste fallen — de vilda strejkerna som magasinsarbetarna i Stockholms frihamn och Pentaverbetarna i Skövde etablerade — är inte minst illustrativa. Det har inte tillåtit de strejkande något av de uppställda anspråken. Men det har

Meningarna delade om Hiertaprofessur

Sakkunnigutlåtanden över föreslaget att kalla professor Ingvar Svennilson till innehavare av Lars Hiertas professur i nationalekonomi med finansvetenskap vid Stockholms högskola röjer stridiga meningar bland de sakkunniga. Professorerna Arthur Montgomery och Gunnar Myrdal tillstyrker, enligt tidningen Upsala, förslaget, medan professorerna Carsten Welinder och Tord Palander ej anser sig kunna tillstyrka. Trots att utlåtandet varit klart en längre tid har det icke tillställts pressen. Vilket anses vara vanligt.

Professor Palander anför dels att han icke anser professor Svennilsons kompetens till professurens vara uppenbar, dels att han icke utan en grundligare utredning kan fastställa huruvida Svennilson är förtjänt eller nämnas framför var och en av de övriga sökandena, docent Anders Ehrenberg och docent Harald Dickson. Förutsättningar för kallelsen av professor Svennilson föreligger icke, anser han.

Professor Welinder är av samma mening, medan professor Montgomery ger Svennilson ett klart förtroende. Som vetenskapsman är han måttfull och uppdragsrik, heter det bl. a. Jag kan utan tveksm förklara att professor Svennilson synnes mig förtjänt att nämnas till det ifrågavarande professuren framför varje annan svensk forskare som kan komma ifråga, säger professor Montgomery. Professor Myrdal anser att professor Svennilsons överlägsenhet är så avsevärd att han oförbehållsamt tillstyrker förslaget.

Försvarsminister Vougt har under hela sin politiska bana förstått att känna hur vinden blåser, påminner tidskriften Medborgarnas. Därför är det antagligt, att högerledarens, hr Hjalmarsons, energiska inrop i onsdagens försvarsdebatt och hans mening till samling i försvarsfrågan, som politen med starka instämmanden, kommer att förmå hr Vougt att, åtilligen, reallisera att initiativ i frågan om gruppbefälsutbildning.

Hr Vougt har länge sökt betäckning bakom sin speciella utredningsman, men nu börjar tecknen på horisonten — bl. a. efter ledande förvandling till amerikansk flygbas — bli så tydliga att bräckligheten i försvarsministerns position är uppenbar för alla, fortsätter det citerade högerorganet.

Men det är för ständigt med en försvarets målsman vid kungens rådsbord, som på detta sätt måste föras fram till att göra sin plikt, en plikt, som för längo sedan borde ha varit uppfylld, en försumlighet, som det kan bli för sent att reparera.

En sämre försvarsminister har landet aldrig haft i ett allvarligt skede.

Naturligtvis är hela eller åtminstone majoriteten av folket intresserat av att inflationen hejdas, skriver Aftontidningen (s). Men man vill inte gärna svälja vilken medicin som helst. Och denna stämning är utomordentligt fruktbar för oppositionens propaganda, en stämning som också flitigt utnyttjas:

Utvecklingen är ägnad att framkalla missmod. Det tillhör de enklare politiska propagandatricken att icke blott förskona världsherrarna utan sätta upp dem alla på regeringens konto, även om det är ögonskenligt, att de verksammaste krafterna ligger utanför regeringens maktfär.

Denna trafik skulle naturligtvis upphöra eller i alla händelser bli av mycket mindre omfattning och intensitet om ett samarbete ägde rum mellan partierna, vare sig i samlingsregeringens form eller på annat sätt, fortsätter den citerade tidningen sin analys:

Andamålsenliga men åtminstone tillfälliet impopulära åtgärder skulle vara lättare att tillgripa, om de icke utnyttjades av en opposition med förödande demagogi.

Emellertid är, trots allt, samlingsregeringen inte alls aktuell. Det torde tvärtom vara så, att svårigheterna förstärker oppositionens ovilja därför att de tänkes öka dess chanser vid nästa val. Detta är säkert en avgörande synpunkt.

Avgörande är en helt annan sak: regeringen Erlanders gång på gång visade ovilja att samarbeta, att söka sig fram till för alla demokratiska riktningar godtagbara kompromisser. Utnyttjandet av hälften — i en-majoritets nu senast när det gällde el- och bilskattefrågorna var en åtgärd bland många som förstör samarbetsmöjligheterna.

Den skrämmande tendensen hos de maktbavande att placera små och vid valurnorna betydelselösa grupper i strykklass vid avgörandena på såväl det ekonomiska som andra områden kan inte skarpt nog påtalas, framhåller Finanstidningen:

När regeringen genom att ta ställning t. o. m. en så blygsam uppgiftsring av hyrorna nu alltså har desavuerat även hyresrådet — vars rekommendationer den ju städse hållit i stor helgd så länge de gingo i en för fastighetsägarna oförmånlig riktning — har den i själva verket visat ett upprörande förakt för elementära rättviseprinciper. Vinsligen innebär det en tydlig överdrift när det från vissa håll gjorts gällande, att fastighetsägarna mera allmänt skulle ha råkat i en direkt ohållbar situation — det aktuella läget på fastighetsmarknaden, som ju kännetecknas av åtmliga livlig efterfrågan, sparsamma utbud och högt uppskruvade priser, talar ju

Folke Bernadotte ingrep 1943 och tvang scoutchefen avgå

GÖTEBORG, fördag.

I det längsta försökte den i förgår åtalade publicisten fil. lic. Axel Elis Andersson komma undan det besvärande bevismaterial polisen samlat mot honom. Efter överdoseering av Andersson på lördagen sjukhus. Polisen anser inte att det skedda

Andersson togs om hand av polisen när han strax efter påsk återvände till Göteborg från en Parisresa. Han förklarades anhållen, men sedan man efter långa förhör fått honom att göra ett fullständigt erkännande försattes han på fri fot i avvaktan på rättegång.

Jen nu 63-årige licentiaten Andersson var även 1919—1921 och 1926—1943 chef för Göteborgs scoutdistrikt. Åren 1935—1943 var han chef för Göteborgs scoutdistrikt, 1940—1943 fungerade han som vice scoutchef i Sverige och var även scoutrörelsen närmaste man till dåvarande högste scoutchefen, greve Folke Bernadotte.

Hänsyn till scoutrörelsen

När greve Bernadotte under en inspektionsresa till Göteborg 1943 kännedom om att Andersson haft ett homosexuellt förhållande med en 14-årig scout i Göteborg förelade han Andersson en handling, som innefattade att Andersson avsade sig alla uppdrag inom scoutrörelsen. Greve Bernadotte hade insjuknat och vårdades på Sandgrenska sjukhuset, då han kallade Andersson som enligt polisrapporten inte utan motstånd underskrev handlingen. Den kriminalkonstapel som biträdde den göteborgska scoutledningens utredning av fallet Andersson, uppger att greve Bernadotte av hänsyn till scoutrörelsen önskade att affären skulle behandlas så diskret som möjligt och att han därför inte ville att polisanmälan skulle göras. Kriminalmannen säger sig ha uppfattat greve Bernadottes yttrande som ett slags garanti för att polismannen inte skulle få obehag av att han eventuellt gjorde sig skyldig till tjänstefel genom att inte officiellt anmäla saken.

Enligt Göteborgspolisens uppfattning är det tvivelaktigt om kriminalmannens underlåtenhet att anmäla saken, som han fått kännedom om i egenskap av privatman, kan betraktas som tjänstefel. Om så skulle vara fallet är förseelsen under alla omständigheter preskriberad.

Polisförhöret med Elis Andersson synes ha haft karaktären av en kraftmätning mellan förhörsledaren och den anhållne. Mot polisens överväldigande bevismaterial och förhörsledarens metodiska frågor handlöserade Andersson ett kyligt lugn och sökte slingra sig ifrån ansvaret. Han delgavs de utnyttjade polkarnas vittnesmål, som uppstapla på stålband och innehöll detaljerade skildringar av homosexuella handlingar med Andersson som medverkande.

Slutligen mötte Andersson ge vika, och efter ett första medgivande i svävande form kunde han förmås till ett fullständigt erkännande av att han stått i brottslig homosexuell förbindelse med två pojkar, av vilka den ene var scout. Förhöret med Elis Andersson har ord för ord upptagits på stålband och sedan nedtecknats.

De homosexuella handlingar Andersson gjort sig skyldig till har utförts dels på olika scoutlägar, dels i Göteborg. I Göteborg skedde sammankomsterna oftast i ett särskilt rum, som Elis Andersson hyrde och synes ha använt huvudsakligen för sina homosexuella nöjen. Polisrapporten ger en beklämmande bild av hur den åtalade scoutledaren utnyttjade sina offer då han med utstuderad beräkning lyckats förföra dem och få dem att helt underkasta sig hans vilje.

Innan den 230 sidor långa polisrapporten ställdes till prosessns förfogande informerades ledningen för den svenska scoutrörelsen om ärendet och om dess offentliggörande. Detta skedde på initiativ av Göteborgspolisen.

Halva utskottet för högre hyror

Tredje lagutskottet tillstyrker regeringens förslag att hyresregleringslagen får förlängd giltighet till och med den 30 december 1952. En högersynpunkt om kompensation till fastighetsägarna för deras ökade omkostnader och en förslag mot en successiv avveckling av hyresregle ingen avstyrkes, men halva utskottet reserverar sig.

Utskottet erinrar om den utredning som har tillsatts för översyn av hyresregleringslagen och anser sig därmed ha besvarat en socialdemokratisk motion om att hemmen skall kunna få rätt att införa obligatorisk bostadsförmedling för lägenheter i hyresfastigheter med mer än två lägenheter, skvisa det inte rör sig om tjänsteboliger.

Hr Holmbäck, Nyberg och fröken Vinge (alla fp), hr Werner, Pålsson och Jansson i Aspeboda (alla bf.), reserverar sig för att regeringen skall meddge hyreshöjning utöver grundhyran i den utsträckning som förhållandena gör det rimligt och rättvist. Hrr Eskilsson och Larsson i Karlstad (båda h.) reserverar sig för bifall till högermotionen.

Riksdagstjänstemännen. Fröken Vinge (fp.) och hr Henriksson (s.) motionerar om att riksgäldsfullmäktige skall få i uppdrag att till nästa års riksdag inkomma med förslag till pensionsbestämmelser för riksdagstjänstemännen samt att riksdagen därefter beslutar ändringar i avlöningsbestämmelserna för de hos den tillfälligt anställda tjänstemännen.

Klockan 15 på tisdag besvarar kommunikationsministern i första kammaren hr Domös (h.) interpellation om upprustning av vägväsendet och inrikesministern fru Gärda Svensons (bf.) om identifiering av barn i krigstid. Ecklesiastikministern tar upp högermännen Arnbergs och Andrénz interpellationer om organisationen av arbetet på rektorsexpeditionerna resp. om åtgärder mot bristen på kompetenta ämneslärare. Slutligen svarar justitieministern på frågen Ebon Anderssons (h) interpellation om höjning av underhållsbidraget till fränskild v. make.

I andra kammaren besvarar statsministern hr Johansson i Stockholm (h.) interpellation om visumvägran för delegater till en av Demokratisk ungdoms världsfederation planerad konferens i Stockholm i februari.

Postförsöktten till Norge.

Enligt meddelande från norska postförvaltningen skall följande på stämmelser gälla beträffande postförsöktsförsändelser till Norge. Postförsökt på brevförsändelser (utom småpaket) kan begäras endast för innehållets värde med högst 7 svenska kronor eller för försändningskostnader (postavgifter, specialtaxor och dylikt) med högst 25 svenska kronor. En och samma försändelse kan således icke beläggas med postförsökt för såväl varuvärde som försändningskostnader.

Annons,

Tag för vana att ständigt använda Dagens Nyheters annonsblad som Specialisten Saltsjöbadsvätten. Ring så hämta vi.
Telefon 19 02 80.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: *Dagsnyheter*,
Postgiro 1616 (för annonser)
nummer 1 361 (för prenumeration)

Chefredaktör: *Herbert Tingsten*,
Tryckfrihetsansvarig kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör:
Leif Kihlberg,
Redaktionschef och ansvarig utgivare: *Rita Hedberg*,
Dagens Nyheters Aktiebolag:
Verkst. direktör: *Helge Heilborn*.

ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1951 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Stbhm.

Skarp reprimand till Meyerhöffer från arméchefen

Överste Meyerhöffer fick en skarp mustlig reprimand av arméchefen, general Ehrensvärd, dagen efter publicerandet av den tidningsintervju vari översten vände sig mot medborgarundervisningen inom försvaret och talade om "politruker och parktanter".

Angreppet mot personalvårdspersonalen och det nitvarande personalvårdssystemet vid armén stridar i vad det rör en vid armén tjänstgörande grupp befattningshavare enligt mitt förmenande mot vad som är tillbörligt, sade generalen.

— Du har genom uttalandet även angripit mig som medansvarig till det nuvarande personalvårdssystemet, fortsatte generalen. Ett angrepp mot mig är ännu mera påfallande, när det gäller ditt uttalande rörande medborgarundervisningen, vilken är förbundet enligt förslag från mig. I båda dessa fall har ein naturligtvis full rätt att offentligen angripa — ehuru det enligt min mening strider mot lojalitetens bud att göra det på det sätt och i den form som du har valt. Du har vidare riktat grova anmärkningar mot gällande säkerhetsinstruktion. Anmärkningar av denna art, som kan få vittgående följder inom armén, bör enligt min mening anföras till din närmaste förman, arméstabschefen. Beträffande en fråga orsakar jag bestämt att du i fortsättningen undviker att vädja till pressen. Detta gäller uttalanden rörande visst truppförband, berömmande eller kritiskt.

General Ehrensvärds uttalande har i avskrift tillställts försvarsministern, överbefälhavaren och arméchefen åt direkt underställda chefer.

Annons

Till hyresgästerna i Stockholm!

Med beklagande nödgas Stockholms fastighetsägare konstatera att det icke kunnat undvikas att hyresgästerna i en del fastigheter tillskyndas olägenheter till följd av fastighetsarbetarestrejken.

Att en uppgörelse hittills icke kunnat uppnås beträffande fastighetsarbetarnas löner beror icke på bristande förståelse från fastighetsägarnas sida för de anställdas krav på att i likhet med andra arbetsstagargrupper erhålla skälig kompensation för ökade levnadskostnader. Tvärtom har fastighetsägarna under avtalsförhandlingarna förklarat sig ense med arbetarparten om en höjning av fastighetsarbetarlönerna i Stockholm med cirka 12,5 %. Det enda villkor, som fastighetsägarna ædan från början ansågo sig nödsakade att uppställa, var att överenskommelsen icke kunde bli definitiv, om icke fastighetsägarna i likhet med andra näringsidkare finge möjlighet att låta de ökade avlöningskostnaderna slå igenom på priserna, d. v. s. hyrorna. Av förhandlingsprotokollet den 26 januari 1951 framgår att såväl ordföranden som arbetarparten förklarade sig helt införstådd härmed. Denna rättvisa har emellertid alltjämt förvägrats fastighetsägarna, som utsatts för ett prisstopp sedan nära tio år tillbaka genom att hyrorna bundits vid den nivå de hade den 1 januari 1942. Fastighetsägarna ha därför sett sig ur stånd att förutom de starkt stegrade omkostnaderna för fastighetsförvaltningens övriga områden också taga på sig nya löneökningar. I detta läge ha emellertid fastighetsarbetarna skridit till strejk för att söka genomdriva *sin* dyrtidskompensation utan att fästa avseende vid att deras arbetsgivare förvägrats *sin*.

Det är vår förvissning att hyresgästerna skola se med förståelse på den hållning fastighetsägarna intagit, när de indragits i en strid, som i själva verket mindre rör frågan om arbetslönernas storlek än hävdandet av det berättigade anspråket på att det beträffande fastighetsförvaltningen icke får mätas med andra mått ifråga om prisjusteringar för löneökningar än för alla andra företagare.

Stockholms Fastighetsägareförening

Stockholms Fastighetsägares Arbetsgivareförening

PATRICIA
visas för allmänheten
vid Nybrokajen, Stockholm
måndagen den 14 maj 1951
mellan kl. 15.00—19.00.
Till förmån för sällskapet "Livbojen" upptages en entréavgift av Kr. 5:— för vuxna och Kr. 1:50 för barn.
Entrébiljetter säljas endast vid fartyget.
SVENSKA LLOYD

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.